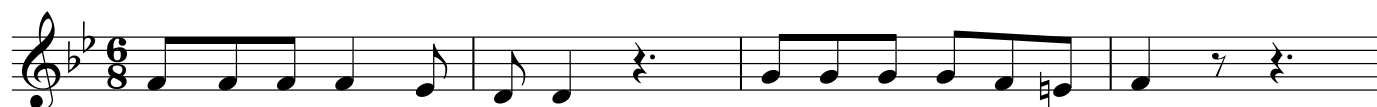

El testament d'Amèlia

Lluïsa Comas i Marcó, "Lluïseta", Bellcaire d'Empordà

1.El cas - tell de Fi - gue - res els mo - ros ja — l'han pres.

2.L'han pres per u - na da - ma, fi - lla d'un rei — fran - cès.

5 3.*Con - des* en van a veu - re, *con - des* i ca - va - llers;

No l'han pres per — ri - que - sa ni tam - poc per di - ners;

La da - ma se'n po - sa *ma - la*, no sa - ben el qu(è) té.

tam - bé hi ha pu - jat sa ma - re, com si res no en sa - bés.

-Filla, la me(u)a filla, quin mal és el que en tens?

-Mare, la me(u)a mare, vós prou bé ho sabeu.

Metzines me n'heu donades dintre un ram de clavells,
metzines me n'heu donades que en cremen el cor meu.

-Filla, la me(u)a filla, no tinc cap mal (?).

(Con) ne sereu combregada, tindreu de fer testament.

-El testament que he fet, mare, prou contenta n'estareu:
sis castells en tinc a França, tots són en poder meu.

Deixo tres al meu pare, dos a Carles germà meu;
l'altre el deixo per almoïna, pel càrrec del convent.

La creu, collar i manilles n'és per la mare de Déu;
les altres joies pels frares, que enterrin el cor meu.

-Filla, la me(u)a filla, poca cosa a mi em deixeu.

-Mare, la me(u)a mare, us deixo el marit meu,
perquè el poseu en cambra sempre que vós vulgueu.

Ara no us faré nosa, feu tot el que vulgueu.